

2400

En Sergio Agüitos, portaveu adjunt del Grup Municipal Compromís per Sant Joan de l'Ajuntament de Sant Joan d'Alacant, a l'empara del que preveu l'article 116 de la Llei 8/2010 de la Generalitat, de 23 de juny, de Règim Local de la Comunitat Valenciana, i de conformitat amb el que diuen els articles 91 i 97 del Reial Decret 2568/1986, de 28 de novembre, pel qual s'aprova el Reglament d'Organització, Funcionament i Règim Jurídic de les entitats locals; presenta al ple la següent

MOCIÓ PER AL FINANÇAMENT COMPLEMENTARI I LA GARANTIA DEL SISTEMA PÚBLIC DE PENSIONS DE L'ESTAT ESPANYOL

EL RESCAT BANCARI

El Banco de España va fer públic el 16 de juny de 2017 que l'Estat Espanyol perdrà finalment 60.600 milions d'euros dels 77.000 milions del rescat bancari. El que no anava a costar ni un euro finalment suposarà que 39.500 milions d'euros del FROB (el fons de reordenació bancària) siguen irrecuperables, o siga, el 70% d'aquest Fons. A aquesta quantitat s'han de sumar 21.100 milions de pèrdues provinents del Fons de Garantia de Dipòsits, del qual també forma part l'Estat, o siga, el 90% dels 22.000 milions aportats.

Com a comparativa a aquesta quantia de 60.600 milions de pèrdues irrecuperables cal dir que seria suficient per a tornar a omplir l'anomenada "hucha de las pensiones", fins al punt de superar inclús la xifra màxima de la seua sèrie històrica, a la que s'arribà en l'any 2011.

La seqüència d'intervencions en la banca espanyola s'inicià sota el govern de José Luis Rodríguez Zapatero, que el 28 de març de 2009 va intervenir Caja Castilla-La Mancha. També el mateix Zapatero va intervenir Cajasur el 22 de maig de 2010, la CAM el 22 de juliol de 2011, Caixa Catalunya, Novacaixagalicia i Unnim intervingudes el 30 de setembre de 2011, i finalment el Banc de València el 21 de novembre de 2011. Posteriorment, les intervencions es completaren sota el govern de Mariano Rajoy, que comença el rescat de Bankia el 7 de maig de 2012.

Segons Eurostat el deute acumulat per l'Estat Espanyol, provinent de les ajudes concedides per la Unió Europea, per a rescatar a la banca privada no s'ha tornat, el que en la pràctica significa que encara hi figura al passiu de les seues administracions públiques i li computa a l'Estat Espanyol respecte als límits de deute marcats pels organismes financers europeus.

L'IMPOST DE TRANSACCIONS FINANCERES

És innegable que el Sector Financer té, globalment, un deute amb el conjunt de la Societat, a la qual els especuladors diuen que serveix. Fa 47 anys l'economista estatunidenc James Tobin pensà que s'havia de lligar en curt als especuladors. Tobin va proposar una comissió mínima del 0'1%, que cobrarien els Estats per cadascun d'aquests moviments financers. Hem de recordar que mentre a la resta de béns i serveis l'Estat els grava majoritàriament amb el 21%, els productes financers especulatius no generen cap tipus d'ingressos públics directes derivats de les seues transaccions.

És just que paguem impostos per una peça de pa i no ho facen els que transaccionen amb divises, accions i altres productes derivats dels mercats financers, com futurs o swaps? Per posar un exemple només els swaps en circulació suposen varies vegades el PIB mundial.

L'Impost de Transaccions Financeres (ITF), o popularment anomenada Taxa Tobin, és doncs una qüestió de justícia, donat que les entitats financeres, a banda de tindre una tributació més baixa que la resta de sectors, s'han beneficiat enormement, directament o indirecta, de les operacions de rescat finançades pels contribuents europeus, tenint en compte que a més a més el 80% de les operacions financeres són essencialment especulatives, o siga al marge de l'economia real. La Comissió Europea estima que gravar eixe 80% de transaccions purament especulatives suposaria recaptar entre 30.000 i 57.000 milions d'euros en la Unió Europea, quantitats que varien en funció dels instruments financers a gravar.

Des de Compromís entenem que la posada en marxa d'aquest impost és una decisió d'alt valor polític en favor de la ciutadania atès que suposa que el sistema financer especulatiu assumeix part dels costos generats per la crisi, de la qual és en gran mesura responsable.

Un aspecte fonamental de l'ITF és la destinació dels recursos recaptats. Des dels seus inicis, els seus promotors (Institucions multilaterals, ONGs, economistes prestigiosos), han defensat el seu caràcter finalista: Que els fons siguen destinats a paliar les conseqüències de la crisi financera, mitjançant programes socials en els països on s'apliquen o d'una manera més global per a lluitar contra la pobresa i la desigualtat al món, també s'inclou en aquest aspecte el manteniment del futur de les pensions. Des de Compromís entenem que l'ús d'aquests recursos no pot anar destinat a reduir el dèficit públic o bé tornar a sanejar el sistema financer, sinó que s'han d'orientar a finançar béns públics, com és el sistema públic de pensions, a més d'altres objectius prioritaris com les polítiques socials, la defensa del medi ambient i la lluita contra el canvi climàtic.

L'ITF és per tant un instrument útil per a la regulació financera, i en últim terme pot constituir-se com una important font de recursos que financie el sistema públic de pensions i la lluita contra la pobresa, representant un acte de justícia amb la ciutadania, a més de tindre un cost mínim sobre el sistema econòmic.

IMPOST ALS PATRIMONIS DE LES GRANS FORTUNES

Ningú no pot negar el caràcter agut de la desigualtat, ben palesa al segle XXI després que en una part del segle XX s'haguera aconseguit esmorteir-la en part gràcies a l'aplicació d'una fiscalitat progressiva.

Empíricament es demostra, any rere any, que les rendes del capital superen sempre al creixement econòmic. Així, els patrimonis immobiliaris, borsaris i financers augmenten molt més ràpid (contra més alts més ràpids) que les altres rendes. Des de Compromís creiem que la iniciativa privada és la base del sistema econòmic, a la que també s'afeg el sector públic com a motor del creixement i garant del control i la reducció de les desigualtats produïdes pel capitalisme elitista.

A l'Estat Espanyol, les xifres de Comptabilitat Estatal ens diuen que la concentració de la riquesa patrimonial privada és molt elevada, suposa entre 7 i 8 vegades el P.I.B. Així mentre les grans fortunes a l'Estat Espanyol creixen anualment de mitjana entre un 6% i un 8%, el creixement del PIB al 2017 va ser del 3'1%.

Al seu informe de 22 de novembre de 2017 anomenat (Draft Joint Employment Report 2018), la Comissió Europea situa a Espanya al capdavant de la desigualtat per Renda a la UE, advertint que "La persistència de desigualtats d'ingressos genera preocupació per la inclusió social i el creixement sostenible".

Aquesta desigualtat de rendes es trasllada ineludiblement a les futures pensions, afegint més pressió a les generacions actuals de joves, que són les que tenen més dificultats per a accedir a treballs estables i de qualitat. Tot allò ha portat a la UE a llançar un advertiment sobre el risc que suposa aquesta situació per a la confiança entre generacions d'aportadors i aportadores, atenent el fet que aquest és el pilar bàsic del sistema públic de pensions, on les treballadores de hui paguen les prestacions presents perquè confien a rebre-les en un futur.

Amb una concepció més ampla significa que s'està posant en risc en contracte social entre generacions, creant una potencial divisió generacional i qüestionant la justícia entre generacions, apunta l'esmentat informe.

Un exemple de l'aplicació d'aquest tipus de mesures correctores, és el que s'implementà en França a partir de l'1 de gener de 2010, on als patrimonis inferiors a

790.000€ no se'ls aplicava impost, als compresos entre 790.000€ i 1.290.000€ se'ls aplicava un tipus del 0,55%; del 0,75% als patrimonis entre 1.290.000€ i els 2.530.000€; de l'1% fins als 3.980.000€; de l'1,30% fins als 7.600.000€; de l'1,65% fins als 16.540.000€, i del 1,80% a les superiors a aquesta darrera xifra.

Per tant, s'han d'implementar eines fiscals de caràcter progressiu que permeten el manteniment del sistema públic de pensions en el futur, basades en la filosofia de qui més té més aporte, entenent-la com la creació d'una nova fiscalitat que corregisca el creixement econòmic de les grans fortunes per tal d'igualar-lo al del P.I.B de l'economia en general.

Per tot allò, el grup municipal de Compromís per Sant Joan presenta davant el Ple de la Corporació les següents

ACORDS

1. Instar al Govern Central a exigir a totes les institucions financeres receptores d'ajudes del FROB i del Fondo de Garantía de Depósitos, de l'anomenat rescat bancari, a tornar la totalitat del capital invertit en el seu sanejament (provinent d'ambdós Fons) més els interessos corresponents, de tal manera que totes les quantitats retornades per aquest concepte es destinen a l'anomenada "hucha de las pensiones" del sistema públic de pensions de l'Estat Espanyol.

2. Instar al Govern Central a iniciar els procediments legislatius adients per al disseny fiscal i l'aplicació d'un Impost a les Transaccions Financeres vinculades a les operacions dels Mercats Financers dels següents Productes Derivats:

- a. **Derivats d'Arbitratge:** Aquells emprats per a prendre avantatge de la diferència entre dos o més mercats.
- b. **Derivats de Negociació:** Aquells que es negocien a la fi d'obtenir guanys mitjançant l'especulació del preu de l'actiu subjacent involucrat en el contracte.

3. Instar al Govern Central a iniciar els procediments legislatius adients per al disseny fiscal i l'aplicació d'un Impost sobre el Patrimoni de les Grans Fortunes, de caràcter progressiu, en funció del valor patrimoni, prenent com a valor mínim exempt el que hi figure en l'actual Impost sobre el Patrimoni, i en el qual s'incloquen les Societats d'Inversió de Capital Variable (SICAV).

4. Instar, per tant, a què la recaptació tributària dels conceptes dels punts 2 i 3 es destine preferentment a l'anomenada "hucha de las pensiones" del sistema públic de pensions de l'Estat.

Sergio Aqueitos Soriano

 compromís | Sant Joan

